

Рѣката бѣше плитка, та лодката едвамъ плаваше. Пѣськътъ се виждаше и малкитѣ рибки плувахъ бързо — бързо, когато лодката минаваше край тѣхъ. Дѣцата се много радвахъ на тѣзи нѣща и имъ се искаше да се любуватъ дълго врѣме на малкитѣ пѣстри рибки, които легко—легко плувахъ изъ бистрата вода.

— Знаешъ ли какво ще ти кажж, Радке?—Проговори Анка.

— Нѣма нужда да отиваме на свадбата, по-добрѣ е да се повеселимъ другояче.

— Да, — каза Анка, но да повикаме Филипа и Христа, които останжжъ въ градината, та ще бжде повесело като сме много.

— Неискамъ да ги викаме при насъ. Ний можемъ и сами да се повеселимъ.

— Но намъ ще бжде мжно, ако стоимъ постоянно въ лодката и да си не поиграемъ.

— Ний можемъ да се расходимъ съ лодката по рѣката. Ето има и лопати, та че и рѣката на татъкъ е подълбока — ще можемъ по-лесно да караме лодката. Още по добрѣ ще бжде, ако можемъ да отидемъ на онова островче при онзи джбъ. О, колко весело ще е тамъ по зелената трѣвица!